

KAŠTÁNEK

3/2020

Kdo je náš farník?

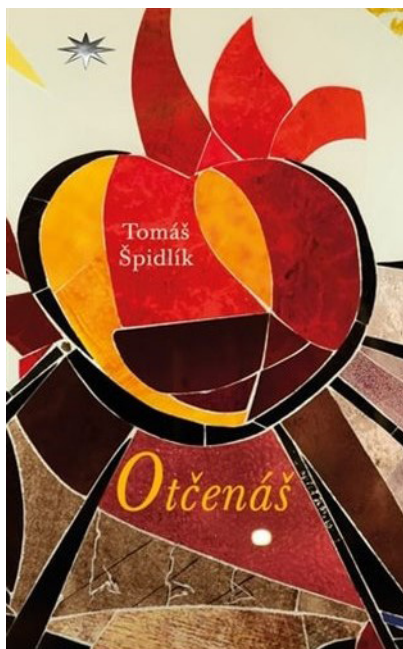
Milí čtenáři, každá správná farnost má tvořit duchovní rodinu zhusta propojenou sítí reálných vztahů založených na společné víře, sdíleném domově a upřímném zájmu o život bratří a sester. Po obnovení normálního slavení bohoslužeb (31. 5.) si opakovaně kladu otázku, kdo z našeho společenství není při nedělní mši svaté k vidění, abych se ho zeptal, jak se mu daří a případně mu pomohl překonat překážky v účasti na liturgii a svátostech. Budu velmi rád, když mi v této snaze podle svých možností pomůžete.

Vycházím z předpokladu, že naším farníkem je každý pokřtěný katolík (příp. katechumen) žijící na území přífařených obcí nebo alespoň dojíždějící do některého z našich kostelů, který se doma modlí Otčenáš a tím se aktivně hlásí ke Kristově církvi.

Většina farníků patří do tzv. kategorie viditelných, s nimiž se běžně setkáváme v kostele. Do druhé – zvláště delikátní – kategorie tzv. neviditelných farníků řadím věřící, kteří (1) ve svém zaměstnání často pracují o víkendech, (2) pečují o velmi malé děti nebo seniory, od kterých se nelze hnout,

(3) hodně cestují, nebo se dokonce dočasně přestěhovali kvůli studiu, účasti na vojenské misi, dojíždění za prací apod. Další skupinu „neviditelných“ farníků tvoří (4) věřící vysokého věku, pro které je osobní účast na bohoslužbě už příliš namáhavá nebo dokonce nereálná, např. z hlediska nedostupných záchodů. Podobně jsou na tom všichni (5) ostatní nemocní, příp. věřící izolovaní v karanténě, pracovní neschopnosti nebo dlouhodobé rekonvalescenci. Některým farníkům brání v častější účasti na životě církve (6) chybějící podpora a pochopení rodiny nebo (7) potřebují odvoz a nevědí, komu by si o něj řekli. Jinou skupinu, která mě v této souvislosti napadá, tvoří (8) lidé, kteří z různých důvodů nenašli cestu do kostela ve své vlastní obci, ačkoliv jinde na mši svaté rádi zůstanou. V neposlední řadě máme mezi sebou „neviditelné“ věřící, kteří jsou sice fyzicky v plné síle, ale postihla je taková (9) duchovní malátnost, že momentálně nedokážou v neděli vstát nebo se kvůli bohoslužbě zříkat světských radovánek, sportovních zápasů, soutěží, výletů apod. A konečně jsou tady také (10) děti a mládež z nepraktikujících rodin – tito pokřtění chlapani a děvčata sice ve škole chodí (nebo dříve chodili) do náboženství, ale liturgické slavení a společná modlitba církve v kostele má pro ně příchut' čehosi legendárního. Milí farníci, pokud zjistíte, že jste se vy sami – nebo někdo z vašich blízkých – dostali

do některé z popisovaných kategorií „neviditelnosti“, buďte si jisti, že na vás naše církevní společenství u oltáře nezapomíná. Budu velmi rád, pokud nám o sobě dáte vědět, abychom úplně neztratili kontakt. Příkladem dobré praxe může být v tomto ohledu náš bývalý ministrant Dominik, který se během Erasmu v Holandsku dělil emailem s farností o své postřehy a zážitky ze studií. Nebo paní Marie z Rokytnice, která je sice už několik měsíců hospitalizovaná v Hradci Králové, ale průběžně udržuje ve farnosti telefonický kontakt s několika přáteli a pro-

si je o modlitbu. Vraťme se ale ještě chvíli na začátek tohoto zamyšlení. O všech našich farnících – viditelných i neviditelných – platí, že byli pokřtěni v katolické církvi a modlí se Otčenáš. Svatý biskup a mučedník Cyprián († 258) si všímá sjednocující role modlitby Páně těmito slovy: „Učitel pokoje a Pán jednoty (Ježíš) především nechtěl, abychom se modlili každý sám a soukromě, jako bychom prosili jen za sebe. Neříkáme: Otče můj, jenž jsi

na nebesích, ani Chléb můj dej mi dnes. A nikdo nežádá za odpuštění jen pro sebe, ani neprosí, aby jen on nebyl uváděn do pokušení a byl zbaven od zlého. Naše modlitba je veřejná a společná, a když se modlíme, nemodlíme se za jednotlivce, ale za všechen Boží lid, protože všichni tvoříme jednotu.“

Žehná vám otec Tomáš

Novinky z farního dvora (2. díl)

V návaznosti na článek z 5. čísla loňského Kaštánku, který informoval o zamýšleném využití farní zahrady v Rokytnici, bychom vás rádi seznámili s jejím současným stavem. Ačkoliv koronavirová pandemie a především omezení pohybu a zákaz veřejného shromažďování zasáhly do snadného průběhu jarních prací, nakonec se ukázalo, že pokud je lidská vůle spojena s Božím požehnáním, tak se dílo podaří.

Při dodržení určitých časových harmonogramů (aby nedocházelo k setkávání mezi členy více rodin) byl obdělán pozemek o rozloze cca 15 x 15 m, na kterém byly vysázeny brambory. Byly též vytvořeny dva květinové záhony, na kterých se pomalu rozrůstají jiřiny, dosny, kaly, cínie, slaměnky, gladioly, chrpy a jiné letničky. Většinu z nich darovaly farnice z Rokytnice. Velký dík za spoustu květin patří především zkušené zahradnici Aničce Úlehlové.

Za něžný projev Boží blízkosti v těžké době snad můžeme považovat skutečnost, že během Svatého týdne byl na zahradě vztyčen 3 m vysoký dřevěný kříž. Jedná se o krásné dílo místního stolaře pana Stodoly, který jej věnoval farnosti jako dar, přičemž na cenu za materiál se složilo několik farníků ze všech tří farností. Poděkování patří také panu Bochnákoví, který udělal železnou patku, a Vojtovi Paláskovi, jenž ji přesně zabetonoval. Na Velký pátek tak mohlo několik málo farníků za dodržení přísných hygienických pravidel při krátké pobožnosti uctít kříž, na kterém umřel Spasitel světa. Doufáme, že příští Velikonoce se tohoto aktu

budeme účastnit již ve velkém počtu.

Z dalších činností je možné zmínit vybudování trvalého cihlového ohniště a opatření studny elektrickým čerpadlem. Dále vyčištění kurníku a výběhu pro slepice, které se tam časem snad také zabydlí.

Ačkoliv se může zdát, že dost práce se již udělalo a že tvář pozemku se pomalu mění, musíme konstatovat, že jsme stále ještě na začátku. Rozloha farní zahrady, přilehlého dvora a aktuálně i nutnost upravit předzahrádku před farou vyžadují zapojení co největšího množství farníků. V tomto případě se až tak nejedná o otázku finanční, jako spíše o vlastní nasazení – prostě každá ruka je dobrá. Pokud byste měli čas a možnost účastnit se jedné z nadcházejících brigád, určitě zde najdete své uplatnění. Brigáda pro děti a mládež se koná 29. 6. a pro dospělé 30. 6., vždy od 8:30. Věřte, že uděláte dobrý skutek, i když přijдете jen na chvíli.

*Za společenství přátel zahrady
Miluše Hrnčířiková, Rokytnice*

Milí přátelé,
vyjadřuji jednoznačnou podporu úctyhodné snaze o zvelebení naší zahrady v Rokytnici s cílem vytvořit u centrální fary krásné místo, které by časem sloužilo setkávání farníků všech generací. Děkujeme. Zároveň prosím ostatní věřící, aby přiložili ruku k dílu při avizovaných brigádách nejen na začátku prázdnin. Jde o naši společnou věc!

otec Tomáš

Co byla akce K

V řadě výročí, která si letos připomínáme, jsou i ta méně radostná. Mělo by se říci dokonce varovná. Jedním z nich je zrušení klášterů v Československu, které provedl komunistický režim v dubnu 1950.

Komunistické hnutí bylo a je zásadním nepřítelem náboženství. Marxisticko-leninská filozofie pohlíží na náboženství jako (podle Marxe) na opium lidu, jako na pouhý povzdech utlačovaného tvora, jako na výraz reálné bídy. Marxismus vždy vyčítá náboženské ideologii, že se nikdy nestala nástrojem revoluční přeměny světa. Ve skutečnosti církev neodmítá přeměnu světa, ale nechce ji prosazovat revolucí, tedy násilím. Církev chce pomáhat, ne vládnout, proti revoluci dává přednost evoluci hlav a srdcí, nikoliv násilné změně materiálních poměrů.

Je tedy jasné, že když se po roce 1945 komunisté drali k moci, viděli v církevních institucích zásadního nepřítele. Jejich tažení proti církvím hodně posilovala diskreditace římskokatolické církve na Slovensku během 2. světové války. Představitelé klerofašistického Slovenského štátu organizovali genocidu Židů, poslali slovenské vojáky do války proti SSSR po boku nacistických armád, a dokonce vyhlásili válku SSSR, USA a Velké Británii. Vedoucí představitelé slovenského ľudáckého režimu neunikli po 2. světové válce spravedlivému trestu, když prezident bývalého slovenského státu Josef Tiso, předseda slovenské vlády Tuka, velitel Hlinkových gard Kubala byli odsouzeni k trestu smrti a popraveni. Tvrdé zásahy státu proti církvi na Slovensku přišli hned po skončení 2. světové války. Slovenská národní rada (SNR) dekretem ze dne 16. 5. 1945 zestátnila všechny církevní školy na Slovensku (pro údajnou politickou nespolehlivost). V srpnu 1945 nařídila SNR, že pověřenec školství a osvěty mohl na návrh pověřovací komise zakázat knězi pobírající kongruu duchovenskou činnost, což odporovalo církevním zákonům. V českých zemích si ovšem takový brutální postup dovolit nemohli. Církev si v českých zemích naopak získala značný respekt účastí na národním odboji. Přes 500 kněží bylo vězněno, z nich více než 100 popraveno nacisty. Za všechny statečné kněze musíme jmenovat biskupa Gorazda, kaplana Petřka a faráře Čikla, kteří v pravoslavném kostele poskytl úkryt čs. parašutistům vyslaným z Anglie (na příkaz prezidenta E. Beneše), kteří provedli v květnu 1942 atentát na

zastupujícího říšského protektora R. Heydricha.

Za svou odvahu zaplatili tito stateční lidé svými životy. Komunisté se snažili po celou dobu vlády význam atentátu na Heydricha všemožně zlehčovat tvrzením, že tato akce nestála za tolik obětí na civilním obyvatelstvu v důsledku nacistických represí proti českým lidem. Zcela ignorovali fakt, že právě v důsledku atentátu odvolala britská vláda svůj podpis na mnichovské dohodě a že se nikdy v Evropě nepodařilo odbojářům zasáhnout tak vysoce postavenou osobnost, jakou byl v nacistickém policejním a statním aparátu právě Heydrich.

Komunisté se ale i v českých zemích zaměřili na oslabení politického vlivu lidové strany tím, že vynutili její přeměnu ze strany katolické na stranu všeobecně křesťanskou. To znemožnilo lidové straně otevřeně vystupovat jako politický reprezentant hájící zájmy římskokatolické církve a jejího duchovenstva v českých zemích.

Na Slovensku komunisté oslabili vliv Demokratické strany (DS), když v zuřivé kampani na podzim 1947 dokazovali, že v této straně zakotvilo mnoho bývalých členů Hlinkovy slovenské ľudové strany a že vedení DS udržuje styky s ľudáckými separatisty v exilu. Komunisté vystoupili s tím, že v některých slovenských kláštorech byla objevená tajná skladiště zbraní pro případný protivládní puč. Pod nátlakem Státní bezpečnosti (nejpozději od poloviny roku 1947 byla zcela v ruce komunistů) opustili představitelé DS (např.: Kempný, Bugár, Ursíny) Sbor pověřenců (prodloužená ruka pražské vlády

na Slovensku). Na této akci se podílel hlavně Gustav Husák. Tato slovenská krize posloužila Gottwaldovu komunistickému vedení jako generální zkouška pro celostátní komunistický převrat v únoru 1948 a pozdější zákaz DS.

Komunisté si uvědomovali, že nevytlačí církev z veřejného života, pokud ji nezabaví pozemkového majetku. Především hned po válce (červen 1945) znárodnili pozemkový majetek církevních řádů německých a maďarských v rámci všeobecné konfiskace půdy Němcům, Maďarům a zrádcům. Komunisté provedli také revizi první pozemkové reformy z roku 1919 tak zásadně, že se církev dostala do úplné závislosti na státu. V roce 1948 komunisté provedli vyvlastnění veškeré půdy soukromých vlastníků nad 50 Ha a nižším církevním úřadům ponechala nejvýše 30 Ha ovšem jen za předpokladu, že o tuto půdu nepožádají místní rolnické komise. Po únoru 1948 zahájil stát soustavné omezování církevního tisku, veřejné osočování kněží v tisku i v rozhlasu. Náboženské projevy byly vytlačovány z veřejného života. Výuka náboženství ve školách byla postupně omezována, věřící byli postihováni propouštěním. Vedení matrik bylo odňato farářům a bylo převedeno do pravomoci národních výborů.

Církev začala být vydávána komunistickou propagandou za prodlouženou ruku Vatikánu a mezinárodní reakce. Byl zřízen Státní úřad pro věci církevní (SÚC), jehož prostřednictvím stát uděloval nebo odebíral kněžím státní souhlas k výkonu kněžského povolání.

Ale zásadní konflikt mezi státem a církví nastal, když Gottwaldovo vedení požadovalo po českých a slovenských biskupech prohlášení loajality ke státu. To biskupové odmítli s tím, že církev se neváže na žádný politický systém, že stojí mimo politické strany. Komunistický systém přešel do otevřeného útoku proti církvi. Zrušení mužských řeholních řádů proběhlo ve dvou etapách 13. - 14. 4. 1950 a 27. - 28. 4. 1950. Takto bylo postiženo 2376 řeholníků. Oficiální zákon o zákazu činnosti řeholí komunistický režim nikdy nevydal. Ženské řeholní řády byly likvidovány v srpnu až v říjnu 1950. Šlo o 720 ženských klášterů, internováno bylo přes 10 000 řeholnic. Důsledek byl katastrofální - společnost byla tímto způsobem připravena nejen o vysoce vzdělané osobnosti, ale také neúnavné pracovnice ve školství, zdravotnictví a sociálních službách.

Mgr. Dalibor Jandásek, Rokytnice

Osobnost Jana Pavla II.

oči kardinála Miloslava Vlka (2003)

Autentické vzpomínky publikujeme u příležitosti výročí 100 let od narození Karola Wojtyły.

Při četných setkáních, zejména těch bez oficiální atmosféry a přítomnosti médií, se vždy zřetelně ukazovalo milující srdce Jana Pavla II. Tento papež je mariánsky pokorný, pokaždé s přátelským gestem či slovem naznačujícím otevřenost, přijímající každého takového, jaký je. Výborná papežova paměť a znalost každé situace tyto chvíle zdůvěrnily a nešlo si nevšimnout, že nejde jen o roli naučenou pro jeden okamžik, ale že papež skutečně nosí místní církve ve svém srdci. Tato jeho otevřenost a láska je nadto ještě nádherně zvýrazněna mariánským pozadím mlčení a naslouchání. Tím všim se každý cítí být přijat.

Jakého papeže jsem potkal na obrovských setkáních církve při jeho pastoračních misijních cestách po světě, zvláště při světových dnech mládeže? Papeže otevřeného a vstřícného, milujícího zástupy lidí. Snad ho při takových příležitostech naplňuje vědomí, že je otcem univerzální církve, a proto jako by mu před velkými zástupy přibývalo síly, aniž

by se nechal nadšením davů zmást a domníval se, že jen to je pravá tvář církve. Jásající zástupy – zvláště mládeže – však mají na papeže zvláštní vliv – přitahují ho! V takových chvílích jsem viděl papeže „sestupovat“ doprostřed shromážděných. Vzpomínám na Manilu: na velkém pódiu uprostřed kardinálů a biskupů ho v určité chvíli – ke zděšení bezmocných strážců – obklopila zpívající a jásající mládež, vzala ho mezi sebe, držela za ruce a papež – k ohromení přítomných biskupů a kardinálů – se pohyboval v rytmu hudby (pozoroval jsem to zblízka na vlastní oči). Neviděl jsem snad nikdy papeže sestupujícího z výše důstojnosti svého úřadu tak „hluboko“. Mládež jásala a volala, že papež je její. Cítili, že jim rozumí.

A přece lze sestupovat ještě níž: papež, vědom si své zodpovědnosti, citlivý pro pravdivost učení i života, těžce nese chyby a hříchy křesťanů minulých dob. Následuje svého Pána a v pokoře „sestupuje“, aby se omlouval za chyby a hříchy předků, jako by je chtěl odčinit, a prosí za odpuštění. To není slabost! Chce tak odstraňovat překážky sjednocení všech křesťanů. V této souvislosti jde tak daleko, jak je to jen možné: nabízí k diskusi i způsob naplňování svého úřadu! Nelze totiž přehlédnout největší bolest papežova srdce – pohoršení plynoucí z rozdělení křesťanů. Za jednotou jde se vši rozhodností. Když se lidé dívají na papeže ponořeného do modlitby, v ústraní i uprostřed davů, chápou bez komentáře, odkud pramení jeho síla unést dnes tu obrovskou tíhu úřadu, nepředstavitelný tlak zástupů, které k němu volají a vztahují své ruce, kdy se „pohlčován“ davem nejednou vystavuje nebezpečí. Papež jde s velkým

vnitřním světlem Ducha Svatého, které září na jeho tváři, v jeho učení i celém životě. Ví o jeho působení v církvi a chce, abychom se je naučili vidět i my. To také mimořádně zdůraznil o letnicích v r. 1998, když do Říma pozval padesátku nových církevních hnutí. Na otázku, kdy jsem viděl papeže nejsilnějšího a největšího, bych odpověděl bez váhání: když jsem ho poprvé spatřil o hůlce! Papež nemocný, nesoucí kříž je nejsilnější papež,

živé znamení pro církev, život na svícnu pro celý svět. A Matka Boží, kterou on tolik ctí? Jan Pavel II. zná dobře Janovu zkušenost na Kalvárii a slova evangelia – „ten učedník ji přijal“ do celého svého života – Marii, Matku církve, stojící pod křížem. Tak i Petr dnešních dnů. On nechybí na Kalvárii. Spojuje nazaretské i kalvarské fiat Mariina života.

Zdroj: Dokumenty ČBK

Děkovný dopis z Likvidace lepry

V Praze dne 8. června 2020

Vážený pane faráři,
milí bratři a sestry v Kristu,

přijměte mé pozdravy a upřímné díky za finanční dar ve prospěch organizace Likvidace lepry. **Celkem jsme z farností Rokytnice, Brodek u Přerova a Citov obdrželi prostřednictvím letošní postní almužny 11.730,- Kč. Velmi si vážím toho, že ač se sami ocitáme v určité nejistotě a obavách, nezapomínáte na ty, kdo jsou na tom ještě mnohem hůře.** Likvidace lepry je primárně zaměřena na pomoc lidem trpícím malomocenstvím a TBC, jejich léčbu a navrácení do normálního života. Pandemie však zamíchala kartami nás všech. Některé naše partnerské organizace se nejen její vinou, ale i následkem přírodní katastrofy, dostaly do vážných problémů a prosí o pomoc.

Alberto Rivera, ředitel programu Komunitní rehabilitace v Kolumbii se na nás obrátil s prosbou: „Mnoho našich pacientů nemůže z důvodu karantény pracovat

a jejich rodiny zůstaly téměř bez jakéhokoli příjmu. V současnosti podporujeme téměř 350 rodin formou potravinových balíčků v hodnotě cca 25 eur. Potřeba je však mnohem vyšší. S použitím vašeho mimořádného daru budeme schopni pomoci další stovce rodin. Upřímné díky za vaši štědrnou pomoc!“

I našim zpravodajstvím proběhla zpráva o supercyklonu Amphan, který udeřil na Bangladěš a indický stát Západní Bengálsko, jehož hlavním městem je Kalkata. Škody spojené s touto událostí postihly i naše partnery ze Seva Kedry.

Jistě nelze pomoci všem a všude. Ale díky i Vaší štědrosti jsme mohli zmírnit (alespoň částečně) trápení a bolest některých našich sester a bratří. Upřímné zaplať Pán Bůh!

Žehná a Boží pomoc vyprošuje,

*Mons. Jan Balík,
prezident Likvidace lepry*

Odmítnutí nebezpečných tiskovin

ČESKÁ
BISKUPSKÁ
KONFERENCE

25. 5. 2020

Protože časopisy „Zprávy z Medžugorje“ a „Regina“ vydávané dr. Mráčkem v nakladatelství Věřitě uvádějí nepravdivé a zavádějící informace o životě církve, její nauce, papeži a jeho jednání a rozhodnutích, a tím poškozují pravou víru, dobré mravy a jednotu církve, my, biskupové ČBK, tyto tiskoviny ve smyslu kán. 823 CIC odmítáme. Zároveň podle kán. 827 §4 CIC zakazujeme tyto tiskoviny vystavovat, prodávat nebo rozdávat v kostelích, kaplích a na farách ve všech diecézích na území České republiky.

Komentář faráře:

Celorepublikový zákaz šíření tiskovin z dílny dr. Mráčka není v církvi žádný blesk z čistého nebe. Už v září 2017 se naši biskupové plně ztotožnili s kritickým vyjádřením Fatimského apoštolátu (viz dále), a tak podpořili doporučení uvedené tiskoviny neodebírat. Protože se tím situace nevyřešila, přistoupila nejprve olomoucká arcidiecéze (únor 2020) a později celá biskupská konference (květen 2020) k vydání oficiálního odmítavého stanoviska. Zákaz šíření se pochopitelně netýká samotných poselství Panny Marie, která se v Medžugorje údajně zjevuje od roku 1981. Jejich české znění je možné s užitkem hledat na internetu nebo u paní Marty Vondrákové v Brodku. Konečné rozhodnutí o pravosti jakýchkoli soukromých zjevení je pochopitelně v kompetenci církve.

otec Tomáš

Vyjádření Fatimského apoštolátu v ČR k obsahu článků publikovaných v roce 100. výročí zjevení Matky Boží ve Fatimě. (4.9.2017)

V jednotlivých číslech časopisu Regina a dalších tiskovinách z centra Věřitě (Zprávy z Medžugorje) zaznamenáváme stále rostoucí dezinformace a sdělení, která nejsou nikterak podložena vlastním autentickým obsahem zjevení Panny Marie ve Fatimě.

Všechno podstatné v souvislosti se zjevením Anděla (1916) a Panny Marie ve Fatimě (1917) je publikováno v knize Fatima naše naděje, vydané letos v Kartuziánském nakladatelství, doplněné o výklad Josefa Ratzingera z roku 2000 a stručnými historickými souvislostmi s mimořádným významem těchto zjevení, a to jak vzhledem k minulosti, tak i budoucnosti.

Publikování naprosto nepodložených zjevení Panny Marie Fatimské v Kolumbii 23. 12. 2016, ultimáta daná Svatému otci a kardinálům k cestě do Moskvy k prezidentu Putinovi či sdělení, že vizionářka sestra Lucie de Santos byla v klášteře v Coimbre „umlčena temnými silami katolické církve Vatikánu a nahrazena falešnou dvojnicí“, skutečně nejen, že naprosto neodpovídají pravdě, ale také zcela snižují autoritu římskokatolické církve u těch, kteří tyto zprávy přijímají.

Proto s velkou bolestí v srdci (dr. František Mráček se prezentuje jako horlivý mariánský ctitel) doporučujeme tyto tiskoviny rozhodně neodebírat a nešířit.

Mons. Pavel Dokládal, Koclířov

Trio rozkvetlých kostelů

Prosba o víru, naději a lásku
inspirovaná Nocí kostelů 2020

*Trojediný, věčný Bože,
vznávám, že jsi,
že jsi všemohoucí a že jsi Lásko.*

Chci proto konat láskou naplněné skutky,
aby moje víra byla živá
a můj život plodný.

*Poznávám, že jsi mi dal život
v důvěře, že ho nepromarním,
a já se o to chci ze všech sil snažit.*

Chci proto překonávat nevděk
a křivdy od druhých lidí,
nepropadat hořkosti a pocitu zklamání.

Vím, že podstatou života je oběť.

Chci proto žít obětavě,
ne sobecky hromadit,
ale štědře rozdávat a sloužit.
Toužím, Bože, po plném životě,
a chci zachovávat tvá přikázání,
která k němu vedou. Pomož mi,
protože to není vždy lehké.

*Dopřej mi růst ve víře,
naději a lásce.*

Děkuji ti za inspiraci,
kterou mi k této modlitbě připravili tvoji
přátelé z farnosti.

*Děkuji ti také a otevřený kostel,
ve kterém právě nasloucháš
řeči mého srdce. Amen.*

Po stopách našich předků

Volný čas, který jsme nedobrovolně získali zásluhou letošní koronavirové karantény, jsme vyplňovali různě, každý podle svých možností a schopností.

Příslušníci rodiny Binderovy z Brodku se chopili výzvy nabádající k opravě chátrajících malých sakrálních památek v našem blízkém okolí. Pustili se do renovace dřevěného kříže stojícího už dlouhá léta nedaleko mlýna Kaláb, na rozhraní katastrů obcí Brodek a Kokory.

Kříž, který opravili, pochází z roku 1965, když jej tam nechal “v novotě postavit tehdejší mlynář na mlýně Kaláb, pan Ladislav Zapletal, místo už zchátralého kříže. O jeho předchůdci (kdy a proč na tom místě stál) nemáme žádnou zprávu“ (viz článek p. R. Jurečkové v Kokorských novinách z r. 2016).

Aby se kříž zase zaskvěl v lesku, bylo po-

třeba několik dnů pilné práce. Nejprve byly odstraněny zbytky starého nátěru, tmelem vyplněny praskliny a trhliny ve dřevě, které místy dosahovaly rozměrů až několika centimetrů, a potom vše obroušeno a opatřeno novým trvanlivějším nátěrem. Kovová plastika Krista byla sejmuta, ošetřena také broušením a nátěrem a připevněna zpět na kříž. Pro lepší ochranu před povětrnostními vlivy byla umístěna na horní část kříže kovová stříška. Pro unavené kolemjdoucí byla na závěr vedle kříže vybudována pohodlná lavička, vyba-vená i klekátkem pro ty zbožnější :-).

Přijměte tento článek jako pozvánku k procházce nebo i poznávací výpravě po stopách našich předků, kteří v naší krajině zanechali stopy svých osudů a své zbožnosti.

Marie Binderová, Brodek

Přání k 15letému výročí kněžství

Na svátek Soslání Ducha svatého jsme se vrátili do obvyklého pořadu bohoslužeb. I když ještě s určitým omezením. Po celou dobu nouzového stavu bylo nám farníkům umožněno navštěvovat kostel, přistupovat ke sv. zpovědi a přijímat Pána Ježíše ve sv. přijímání. V této uplynulé době jste nám, otče Tomáši, přes všechna úskalí vytvářel skvělé podmínky, abychom mohli být Bohu stále nablízku. Vše potřebné o dění ve farnosti máme možnost dlouhodobě sledovat na vzorně vedené farní mušli. Po dobu nouzového stavu jste k tomu ještě každou neděli přidal tištěný Nedělníček. V čase pandemie bylo také několik pohřbů, kdy jste přes všechna omezení, která jste plnil svědomitě, pohřbíval zesnulé vždy důstojně ve spojení s Pánem. Dle možností jste i nadále navštěvoval nemocné a umírající, měl jste povzbudivá slova v našich slabostech. Často se mluví o profesích v tzv. 1. linii, zcela určitě tam

patří i kněží. I za normálního stavu jste přetěžováni v důsledku úbytku vašich řadách. A k tomu ještě máte starosti s opravami budov. Fara v Rokytnici má nový kabát uvnitř i z venku hlavně Vaší zásluhou. Poděkovat chceme i Vaším rodičům, především za to, že vychovali syna ke kněžské službě, ale také za to, že na faře vícekrát přiložili ruce k dílu. Za všechno, otče Tomáši, děkujeme a přeje-me si, abychom vám my, farníci, byli vždy oporou a vytvářeli tak opravdovou farní rodinu, založenou na vzájemné lásce a důvěře. I nadále vám budeme vyprošovat hojnost darů Ducha Svatého a ochranu Panny Marie, královny kněží. Děkujeme za obětavou službu, porozumění, za otcovská napomenutí, která jsou nám povzbuzením v našem životě. Stále zůstávejte dobrým pastýřem.

*Jménem farníků Miluše Mrázková,
Rokytnice*

Drazí farníci, ve dnech, kdy si připomínám třetí uzavřenou kněžskou pětiletku, vzdávám díky Bohu za nezasloužený dar svého duchovního povolání. Je krásné být nablízku tolika lidem a pomáhat jim na cestě do nebe. Svatý papež Jan Pavel II. k tomu řekl:

„Kněz zůstává sám, aby ostatní sami být nemuseli.“ Zvláštní poděkování obracím k těm, kdo se za mě modlí, nebo mi jakýmkoliv způsobem pomáhají při práci pro farnost. Bratři a sestry, kdyby vás nebylo, nic bych nedokázal. Ať vám Pán žehná!

otec Tomáš

Poděkování za mušli

Chvála Kristu, otče Tomáši, vlastně se neznáme, i když jsme znedaleka a na mši svaté jsme u vás byli asi tak dvakrát. Ale to nevadí. Chci jen napsat krátkou zpětnou vazbu, která je v tomto čase jistě taky tolik potřebná.

Jako mnoho věřících se i naše rodina orientovala dle různých církevních webů a nabídek farností. To člověk brouzдал od arcibiskupství přes katedrálu, velké městské kostely až po svou farnost, ale neminul i další blízké farnosti. A v této nesnadné situaci jsem zakotvila ze srdce ráda na vašich stránkách.

Díky, s jakou pečlivostí, pravidelností a citlivostí jste podával informace, nabízel, vysvětloval. Reagoval tak ochotně, srdeč-

ně a vstřícně vůči farníkům i "náhodným kolemjdoucím" na aktuální dění. Vaše "mušle" se mi stala skutečnou oázou. Ano, ohlížíte se v půli cesty. My všichni. Tak v půli cesty přijměte mé poděkování. Jistě vše konáte s pomocí Boží a Ducha svatého, tak díky především jim. Odkaz na váš web jsem přeposlala i dál, aby i další lidé, budou-li chtít, na nich našli informace, povzbuzení, potřebné aktivity i aktuality a orientaci.

Kéž Pán žehná Vám i celé vaši nepochybně dobré farní rodině. Opatrujte se ve zdraví a s Boží pomocí dojděme všichni té cesty cíl (i Cíl).

S pozdravem

Magdaléna Strejčková s rodinou, Krčmaň

Jak přečkat čas bez eucharistie, když to není možné?

Píše se rok L. P. 2020. Do našich končin se vkradla nemoc. Utichly kostely, zavřely se jejich dveře a my křesťané jsme zůstali bez posily. Posily eucharistie, která nám dává to nejcennější pro naše duše. Zbylo jen prázdné místo, ale modlitba a myšlenka na Spasitele, jeho matku Pannu Marii je první cesta k naplnění prázdného místa. Další je nezištná a laskavá pomoc druhým. Důležité je dokázat, že jsme nezломní. Když se nám eucharistie po nějaký čas nedostává, o to víc si s velkou radostí a údivem prožijeme tu první po dlouhé době.

Zastávám názor, který mám díky vlastní zkušenosti. Stane-li se, že zabrání mi cokoli setkat se s Kristem v eucharistii, přijde čas, kdy tomu tak nebude a já znova a o to horlivěji s velkým vděkem, prožiji ten oka-

mžik. Ten čas vynuceného odříkání skončí a oddělí zrno od plev. Kdo vytrvá a kdo ne. Jako posílení se modlíme s rodinou ke sv. Josefovi, patronovi a ochránci české země a ochránci rodiny. Svatý Josefe, při nás stůj, dům tento i nás opatruj. Sešli z nebe požehnání, ať nás všeho zlého chrání. Ať se láska, svornost množí, abychom žili v bázni Boží. Ve ctnostech vždy prospívali a do nebe se dostali. Tak dnes k tobě voláme a tvou pomoc žádáme. Přijmi klíče našeho domu, odvrát' od nás každou škodu. Budiž strážcem všeho statku, nedej místa nedostatku. Uč nás Boha milovat, hříchu se vždy varovat, ať jsme živi zde na světě jako Ježíš, Maria a ty v Nazaretě. Amen. Prožíváme své malé mše ve svých domovech u oltářů vystavěných z nábytku, ozdobených křížky a svíčkami. Drží-

me se v kruhu rodinném pospolu a nikdo nám nemůže vzít to, co nám bylo dáno, a to víru. Víru v Krista, ve které vytrváme. *S láskou Ludmila Chrastinová, Kokory*

PS: V dobu, kdy čtete tyto řádky (jak doufám), je to zlé za námi a nic nám již nebrání setkávat se s Pánem v eucharistii.

List provinciála českých dominikánů k výročí kanonizace paní Zdislavy

Pět let staré zamyšlení publikujeme u příležitosti letošního jubilea 800 let od narození Paní z Lemberka

Před dvaceti lety, 21. května 1995, prohlásil papež Jan Pavel II. v Olomouci paní Zdislavu z Lemberka za svatou. Církev v naší zemi dostala v této světici velký nezasloužený dar. V době kanonizace jsme nemohli tušit, jak bude vypadat situace rodin po dvou desetiletích. O to víc vyniká, jak Bůh ve své dobrotivé prozřetelnosti stále vstupuje do lidských dějin, aby z nich činil dějiny spásy. Nabízí nám pomoc, abychom na cestě k němu v každé době nacházeli oporu.

Svatá Zdislava je takovou oporou pro naši dobu. Situace rodiny se výrazně zhoršuje, což je více než zřejmé. Je zpochybňována podstata manželství, lidským bytostem je upíráno právo na život, rozšiřují se různé pomýlené názory v oblasti etiky. Také uvnitř rodin vyvstává mnoho těžkostí, které nahloďávají manželskou věrnost, rodinnou soudržnost i výchovu dětí.

Na druhou stranu si mnoho jednotlivců a skupin uvědomuje závažnost situace a nezastupitelnou roli rodiny. Vznikají různé aktivity a iniciativy, které se o práva rodin zasazují. Ukazuje se tak, že se z myslí lidí nevytratil přirozený cit pro skutečné hodnoty. I křesťané se mají do aktivit na občanské rovině zapojovat. Naším jedinečným a nenahraditelným posláním je ukazovat, jaké mís-

to má rodina v Božím plánu spásy. Úsilí o obnovu rodiny ve společnosti bude účinné, když se nám bude dařit ukázat rodinu jako přirozené místo lidského rozvoje a naplnění a také jako místo autentického křesťanského života. Rodina je znamením křesťanské nádeje, neboť je místem, kde Bůh vstupuje do lidských životů.

Rodina církve je zárukou uchování a předávání neporušeného učení evangelia o vztazích člověka k Bohu, jehož nám Ježíš zjevil jako milujícího Otce všech lidí, i o vztazích lidí navzájem, pro které je Ježíš jejich prvním bratrem. Zároveň je církev Duchem Svatým vedena a pužena hledat odpovědi na nové otázky a složité problémy naší doby.

Paní Zdislava byla oddanou manželkou Havla z Lemberka a matkou čtyř dětí. S láskou se starala o potřeby vlastní rodiny a byla pozorná k potřebám svých bližních, zvláště nemocných a slabých. Svátá Zdislava není postavou dávné minulosti. Osobnost svaté Zdislavy nepřestává přitahovat věřící, kteří u ní hledají přímluvu, stejně jako nevěřící, kteří v ní vidí výjimečnou ženu. Poutní chrám v Jablonném v Podještědí, kde se uchovávají její ostatky a kde také za svého života působila, je místem, kde se s ní i dnes můžeme duchovněm způsobem skutečně setkat.

fr. Benedikt Mohelník OP

Nikodémova noc v Citově

V neděli 24. května po západu slunce proběhla v Citově tzv. Nikodémova noc. O této adoraci jsme se dozvěděli od našich rodičů dvě hodiny před jejím začátkem. Hned po příjezdu upoutaly naši pozornost dokořán otevřené kostelní dveře, ze kterých vycházelo příjemné hřejivé světlo. Toto světlo mě přivedlo na myšlenku, že Ježíš žehná celé vesnici, přichází do každé rodiny, ke každému člověku... Otevřené dveře kostela mohou symbolizovat dveře našich srdcí.

V kostele bylo moc krásně. Do tmy zářil Pán Ježíš v Nejsvětější svátosti. Plápolavé světlo svíček a něžná vůně květin, jako by vybízely k modlitbě a chvále. K naší velké radosti byla adorace tichá. Ticho je vzácným darem. Jen pokud se člověk ztiší, může vnímat jemné doteky Boží lásky ve svém srdci. Je úžasné moci s Ježíšem probrat starosti, radosti, touhy a nápady.

Vůbec se nám nechtělo odejít domů, ale slíbili jsme našim dětem, že se do hodiny vrátíme.

Moc děkujeme za krásnou adoraci.

Lenka a Karel Poprachovi z Dubu

Nápad pořádat v našich kostelích Nikodémovu noc tímto způsobem se zrodil během pandemie na půdě pastorační rady. V budoucnu se na ni můžete těšit každý 24. den v měsíci po západu slunce. Zvolený termín není náhodný. Souvisí s úctou ke třem hlavním patronům našich farností, kteří mají během roku kupodivu svátek ve stejný ve-

čer – sv. Jiří (24.4.), sv. Jan Křtitel (24.6.) a sv. Jakub (24.7. vigilie). Nikodémova noc se zatím bude konat každý měsíc v jiném kostele. V červnu je na řadě Brodek a v červenci Rokytnice. Snad není třeba příliš vysvětlovat, že pozvání k nerušenému nočnímu rozhovoru s Ježíšem nachází inspiraci přímo v evangeliu (Jan 3). *otec Tomáš*

Moje cesta k varhanictví

V 9 letech jsem se doma začala učit hrát na harmonium jako samouk, ve 13 letech mě moje teta varhanice (matka Mily Pavlíkové) posadila za varhany a přes prázdniny jsem denně hrávala v 7 hodin při mši svaté. V 19 letech mě přerovský varhaník,

pan Komárek, přivedl k profesoru klavíru, abych získala techniku. Po vzoru pana Komárka jsem hrála rychle. Tetě se to nelíbilo a tatínek mně řekl, že varhaník má sloužit lidem. Asi ve 21 letech jsem na doporučení pana Komárka začala jezdit do Andělské

Hory, kde jsem se pod dozorem pana Olejníka, tehdy 48letého, zdokonalovala ve hře na varhany. V Hejčíně jsem chodila do hodin varhanní hry k dirigentovi Fr. Preislerovi a taky jsem jej v Hejčíně zastupovala při večerních mších svatých. Do našeho kostela jsem nechodila, ale jezdila jsem do Olomouce poslouchat dobré varhaníky, hlavně Sindlera u sv. Mořice.

Jednu červencovou neděli jsem za něj hrála 5 mší svatých za sebou. Podle potřeby jsem zaskakovala v okolních kostelích v Brodsku, Majetíně, Kokorách a v Dubu, kde jsem hrávala hlavně o poutích a velkých svátcích se sborem a orchestrem Rybovou mši Hej mistře.

V roce 1963 jsem se provdala za varhaníka z čsl. husitského sboru Olomouc, který mě hodně převyšoval technikou hry. Svatbu jsme měli u sv. Jakuba v Praze, kde je nejvyšší úroveň hudby i nástroje. Hrál nám vynikající umělec Jaroslav Vodrážka a zpívala Jiřina Pokorná, skvělá varhanice od Pražského Jezulátka.

Po narození druhé dcery jsem měla dlouholeté potíže s hlavou, spojené se závratěmi, takže když za mnou přišel P. Jan Machálek, že potřebuje v Rokytnici někoho, kdo by hrál na varhany aspoň jedním prstem, řekla jsem mu, že v žádném případě nemohu. Po smrti P. Jana Machálka dostal naše farnosti P. Lubomír Gorčík. Od pana Olejníka se dověděl, že v Citově je „šikovná varhanice“, ale já jsem nebyla schopna

hrát. Na jeho otázku, jak se mně daří, jsem odpověděla, že jsem jednou nohou v blázcinci a druhou v hrobě. Modlil se za mne a po pomazání nemocných se mně trochu ulevilo.

V roce 1986 po Velikonocích jsem se stala varhanicí v Rokytnici, kam jsem dojížděla 23 let. Navštěvovala jsem s Věrou varhanické kurzy. V té době zemřel po úrazu brodecký varhaník pan Hanzlík (táta Pavla) a moje teta už nemohla vycházet z domu, tak jsem nějaký čas, než nastoupila Věra Brhlíková, hrála ve třech farnostech. O slavnostech to byly tři mše svaté v jednom dni. Věra s dalšími dívkami jezdily se mnou jako scholla. V roce 2009 jsem přestala hrát v Rokytnici, protože přede dveřmi kůru byl hluboký výkop pro mě nezvládnutelný. Rokytnici převzal pan Drábek a mně zůstal jen Citov. Dlouhá přestávka kvůli koronaviru a můj vysoký věk napomohl, abych ukončila i varhanictví v Citově. Poslední mše svatá zde byla ve středu 11. března 2020. Varhanictví s radostí předám Pavle Paláskové, která má k tomu lepší průpravu a předpoklady, než jsem měla já.

Díky Bohu za všechno!

Vlasta Pavlíková, Citov

PS: Úplné uzdravení mé hlavy nastalo až v roce 2015, rok po smrti P. Lubomíra Gorčíka.

S velikou vděčností za desítky let obětavé služby za varhanami Vám, paní Vlasto, vyprošuji Boží požehnání a těším se někdy na viděnou. Velmi nám v kostele chybíte! Obdivuji Váš přístup k liturgické hudbě,

životní moudrost, vytrvalost ve zkouškách i Vaši lásku k církvi. Přeji Vám pokojné dny a vyslyšení Vašich ušlechtilých proseb, které jsme spolu při mši svaté vkládali do Kristovy oběti.

otec Tomáš

Moje vzpomínky na májové v Citově

O kostel se starala svobodná Dolfinka, která se řídila slovy písně 819 - oltáře kvítím upravme, ať chrám je obraz ráje. Na bočním oltáři s Pannou Marií měla květiny na tři patra, nejnižší konvalinky, vyšší narcisy a tulipány a nejvyšší byly vysoké hortenzie, které vydržely ještě v červnu. Přišel velebný pán a ministrant se stoličkou, na které velebný pán klečel a modlil se litanie loretánské. Kolem byly družičky, které přednášely básničky a na kůru zpěvačky zpívaly krásné písně od Vojtěcha Říhovského, protože moje teta varhanice měla vyříbený vkus. O svátku sv. Jana Nepomuckého šel průvod k jeho soše. Kostel býval plný, účastnily se všechny školní děti. Většina se později vzdálila od Boha.

Když jsme zpívali píseň 802 (Která matka tebe předčí, které matky syn je větší?),

pošeptala mně spolužačka, která se špatně učila: „Náš Pepík je větší než naši.“

Vlasta Pavlíková, Citov

Koutek pro děti: Slavnost těla i krve Páně

Slavnost Těla a Krve Páně snad všichni známe - družičky v bílých šatech házejí okvětní lístky a za nimi jde pan farář nesoucí Nejsvětější svátost oltářní. Ale co to je vlastně za svátek?

Svátek je velmi důležitý, oslavuje se totiž největší zázrak Pána Ježíše, když proměnil **víno** ve svou Krev a chléb ve své Tělo. Tento zázrak se opakuje každou mší svatou. Svátek se tento rok konal 11. června. Je to svátek tzv. pohyblivý, to znamená, že se koná každý rok v jiné datum, ale vždy ve čtvrtek.

Proč ve čtvrtek? Zrovna ve čtvrtek totiž Pán Ježíš poprvé při Poslední večeři tento

zázrak učinil. Slavnost Těla a Krve Páně založil papež Urban IV. v roce 1264. Zázrak, který dal podnět ke vzniku Slavnosti Těla a Krve Páně, se stal rok před tím v Bolzaně v Itálii. Tehdy se kněz **Petr z Prahy** vydal do Říma k Urbanu IV. v naději, že setkání mu pomůže rozehnat pochybnosti o přítomnosti Krista v eucharistii. Cestou se stal svědkem toho, jak se při proměňování hostie potřísnila **krví**.

Pro slavnost je typické podávání přijímání **věřícím** pod obojím způsobem. Po mši bývá alespoň krátká **adorace**. V závěrečné části **mše** svaté bylo zvykem konat procesí s baldachýnem (pevný látkový závěs) a zastavovat se při jednotlivých vyzdo-

bených oltářích za zpěvu eucharistických písni (v katolickém kancionálu od čísla 700 výše). Družičky bývají oblečeny v bílém a hází plátky květin, nejčastěji jsou to růže a pivoňky, před kněze, který pod baldachýnem nese v monstranci Nejsvětější svátost. Květy posypaná cesta je jedním z výrazů úcty k Ježíši nesenému v průvo-

du. Kolem baldachýnu jdou ministranti se svícemi.

Snad všichni znáte osmisměrku, jestli ne, tak se zeptejte svých rodičů nebo jiných známých.

Najděte v tajence slova, která jsou červeně vyznačená, a ze zbylých písmen vám vyjde jiný název této slavnosti.

Liduška Hrnčířková, Rokytnice

Zdroj: Poute.eu, Pastorage.cz, Farnost sv. Filipa a Jakuba ve Zlíně

Osmisměrka

Snad všichni znáte osmisměrku, jestli ne, tak se zeptejte svých rodičů nebo jiných známých.

Najděte v tajence slova, která jsou červeně vyznačená, a ze zbylých písmen vám vyjde jiný název této slavnosti.

S	V	Í	C	E	B	A	O
R	Ů	Ž	E	Š	M	D	Ž
Í	J	E	Ž	Í	Š	O	Ň
K	Ú	C	T	A	T	R	E
R	Ě	P	R	A	H	A	S
E	L	V	Ě	Ř	Í	C	Í
V	Í	N	O	R	T	E	P
P	I	V	O	Ň	K	A	O

Očekávané události

Prázdninová brigáda na faře v Rokytnici

pondělí 29.6. v 8:30 (mládež)

úterý 30.6. v 8:30 (dospělí)

Primiční mše svatá - P. Josef Hovád

Říkovice, středa 1.7. v 15.00

Pěší pout' do Majetína

ke cti sv. Cyrila a Metoděje

sobota 4.7., Poutníci z Rokytnice vycházejí ve 14:00, z Cítova v 15:00 a Brodku v 15:30.

Mše svatá v Majetíně začne v 17:00. Cca od 16:30 jí bude předcházet výstav Nejsvětější svátosti a příležitost ke svátosti smíření.

Cyklovýlet z Brodku na Velehrad

odjezd v pondělí 6.7. v 8.00, návrat 8. 7.

Délka trasy: přibližně 140 km

Podrobnosti o programu na farní mušli. Zájemci o účast se domlouvají s otcem Tomášem. Prosíme o pečlivou kontrolu stavu jízdních kol.

Hodová mše

Císařov, neděle 19.7. v 10.45

Rokytnice, neděle 26.7. v 10.45

Nikodémova noc

Rokytnice, pátek 24.7. ve 20.43

Citov, pondělí 24.8. v 19.50

Modlitba v kostele po západu slunce má vždy velmi důvěrnou atmosféru. Tichý výstav Nejsvětější svátosti bude trvat 120 minut a navazuje za zkušenost štafetové adorace z nouzového stavu.

Fatimská sobota

ke cti Neposkrvněné P. Marie

Brodek, sobota 1.8. v 7.00

Letní tábor e Edenem

Bohuslavice u Konice

od 11.8. do 21.8.

Letošní pandemie zásadním způsobem ovlivnila přihlašování na tábor. Aktuální informace ohledně případných volných míst najdete na webu nas-eden.cz nebo osobně u vedoucích.

Pout' k Panně Marii do Olší

neděle 16.8. v 15.00

Lukostřelecké odpoledne

sobota 29.8. od 15.00 (Brodek – junák)

Děkanátní setkání mládeže

děkanátu Přerov

Bude!

18. - 19. září v Brodku u Př.